

Η Ιστορικός Τέχνης της Δημοτικής Πινακοθήκης Χαρά Θεοχάρους γράφει για τον καλλιτέχνη Νικόλα Σφήκα.

«Η περίπτωση του ζωγράφου Νικόλα Σφήκα είναι ενδιαφέρουσα από κάθε άποψη.

Κυριαρχών, οι σπουδές του στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Χελούναν του Καΐρου, όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε, ενισχύθηκαν από τη φοίτηση στο τμήμα Αρχιτεκτονικής εσωτερικού χώρου στην ίδια Σχολή, δίνοντάς του το εφόδιο να «ποιεί» αλλά και να «χωροβιστεί». Άπλο τα βασικά χαρακτηριστικά του εικαστικού του λεξίλογού προτελεί το παράλληλο ενδιφέρον του τόσο για τις παραστατικές όσο και για τις αφηρημένες τάσεις, γεγονός που γίνεται ιδιαίτερα εμφανές από τα πρώτα του έργα. Το χρώμα και το σχέδιο είναι τα μέσα της ζωγραφικής, κοινά και προς χρήση για όλους των καλλιτέχνες. Το πώς μπορεί να τα οικειοποιηθεί κανείς κατά το δοκούν, είναι ένα θέμα σύνθετο, βασιζόμενο στην άσκηση, την μελέτη, την υποκειμενική κρίση, εντέλει, την ατομική ανάγκη για ποίηση.

Η στυλιστική πολλαπλότητα των έργων του Σφήκα, θα μπορούσε να ερμηνευθεί με την εσωτερική του επιθυμία να δοκιμάσει και να δαμάσει τα μορφοπλαστικά του μέσα. Έτσι, η πρώτη των περιόδων εργασία του, τα χρόνια 1984 - 1986, κυριαρχείται από μία αναζήτηση των υλικών μέσων έκφρασης. Οι πειραματισμοί του πάνω στη χειραγώγηση της μικτής τεχνικής, την ενσωμάτωση, στα έργα, του ξύλου και του γυαλιού, γεννούν τίτλους όπως: *The Last Supper*, *Nostralgia*, *Gulatás*, *H tsobchtria*. Η διαδικασία παραγωγής των εικόνων, στηρίζεται πάνω στη διαλεκτική σχέση της λογικής και του τυχαίου, του βασισμένου σε κανόνες και του αιθόρυμπου, των αντιθετικών δηλαδή ζευγαριών σχέσης, που είναι, ίσως, απαραίτητα στην προσθήκη ποιητικότητας. Συχνά, και αποφεύγοντας την παγίδα

της αποκλειστικής απόδοσης ανεικονικών μορφών ή, σε άλλα έργα, της λεπτομερούς ανάπτυξης που μπορεί να χρεωθούν την τιμή της διακοσμητικής υπεριφόριασης, αναγκάζεται να ανατρέχει στην παραστατική ζωγραφική, αποδίδοντας, εδώ, κυρίως το ανθρώπινο πόριμη ή την δεξιοτεχνική ανεπιτυγχένη ανατομία του αλόγου. Και αυτό κυρίως στη δεύτερη εικονογραφημένη περίοδο από το 1987 έως το 1989, στην οποία τα έργα με τις αρχαιοελληνικές γυναικείες μορφές της Πέλλας, ενώλλασσονται με επιρροές της παντού παρουσίας Ανατολής, παραστατικού τοπίου, ο Νείλος, μνήμες, χρώματα και αισθήσεις, συνεννωνύν την αισθητηση με την οργανική φόρμα. Σε όλες τις θεματικές ενότητες, η ούση έρχεται και επανέρχεται στο έργο του Σφήκα, παιζοντας καθοριστικό ρόλο των εικαστικών του προτύσεων. Η φύση από μόνη της, αποτελεί ένα διάμεστο, έναν καταλύτη ανάμεσα στους συμπλεκτικούς συνδέσμους αισθήσεων και οπτικής αντίληψης. Άλλοτε αποδίδεται με λεπτό σχεδιασμό, και άλλοτε με αφηρημένο και αισιφές πλάσιμο. Ανθη, πεταλούδες και δέντρα προβάλλονται με ιμεσότητα και ολοζώντανη μνημειακότητα. Από το 1990 και μετά, ο ζωγράφος, εισάγει στο έργο του έργα με θέμα το Σκάκι. Ο ίδιος είναι πρωταθλητής σκακιού. Η βιωματική του σχέση με το άθλημα αναπόφευκτα οδήγησε στη δημιουργία των έργων αυτών, αλλά και την καταγραφή της θεωρίας Ρέτρο - Σαχ. Βασιζόμενος στη χωροχρονική διάσταση της κίνησης στο σκάκι, ο καλλιτέχνης εκφράζει τα συναπόφευκτα που ελλοχεύουν στον μεταφυσικό - όπως τον θεωρεί - κόσμο της σκακιέρας. Ετοιμολογεί τον τίτλο της θεώρησής του από το Ρέτρο που σημαίνει επαναφορά και το Συγ, που είναι ο Βασιλιάς. Και επαναφέροντας τον Βασιλιά στην αρχική του θέση, και όλα τα πιόνια στην αρχική τους διάταξη, αναλύει θεωρητικά και εικονογραφικά την παρτίδα με ένα νέο τρόπο. Η σκακιέρα γίνεται ένα πεδίο πάλης, όχι μόνο πνευματικής και φυσικής εξαιτίας της προσπάθειας του κατιβάλλεται από τους σκακιστές, αλλά και πομπατικής. Η μεταφορά τους στο ζωγραφικό χώρο παραπέμπει στο άπειρο, όπως άπειρες είναι και οι δυνατότητες συνδιασμών και σκέψεων του παικτή, που αιωρούνται, χάνονται ή αισιοποιούνται και αρμόζονται. Η μυθική Βασιλισσιτσή Κάντα, μόσια του σκακιού, κυριάρχη μορφή σε πολλά έργα, εμπνέει και εποπτεύει το παιχνίδι. Ένα παιχνίδι που πλαισιώνεται με φρος - και πάλι επήρεια της Ανατολής, αλλά και από την αυτόνομη παρουσία δικοσμητικών θεμάτων - που φέρνουν αναπόφευκτα στο νου έργα του Γκούσταβ Κλιμτ, τα οποία καταγράφει με δημιουργική απόλαυση, ως μέρος και σύμβολο της λειτουργίας τους. Στο σύνολό του, το έργο του Νικόλα Σφήκα παρικολουθεί με ασφάλεια την πορεία της σύγχρονης τέχνης. Από την άπεικόνιση και ερμηνεία της οπτικής πραγματικότητας, στην επινόηση μιας νέας - προστικής, από την επιβολή του χρώματος στην έξιρτη του ή την ασκητικότητα, από την κυριαρχία

**ΓΙΑ ΤΗΝ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΣΑΣ
ΕΟΡΤΗ**

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τη Δευτέρα 4 Φεβρουαρίου μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Ναό Αγ. Κωνσταντίνου και Ελένης, δόθηκε δεξίωση για την κοπή της βασιλόπιτας στο Γραφείο του Συντονιστή Εκπαίδευσης κ. Ανδρέα Καρατζά. Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Σιενά κ. Δαμιανός, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ερμουπόλεως κ. Νικόλαος, η Γενική Πρόξενος της Ελλάδος και Αικατερίνη Γκίνη, ο Σύμβουλος Τύπου της Ελληνικής Πρεσβείας κ. Κ. Γιαννακόδημος, ο Αντιπρόεδρος της Ε.Κ.Κ. κ. Νικόλας Βαδής, ο Γενικός Γραμματέας της Ε.Κ.Κ. κ. Νικόλας Πολίτης, ο Επόπτης Γραφείων της Ε.Κ.Κ. κ. Ιωακείμ Φλεβοτομάς, ο Αναπληρωτής Προϊστάμενος Εφορείας Εκπαίδευτηρίων κ. Ανδρέας Μαυρομάτης, ο Κοινοτικός Επίτροπος κ. Αντώνης Ιορδανίδης και σύσσωμο το εκπαιδευτικό προσωπικό των Ελληνικών Σχολείων του Καΐρου.

Τον Παναγιώτη Βλασσόπουλο τίμησε στην Αθήνα ο Σύλλογος Αμπετείου Σχολής

Τον Πρέσβη κ. Παναγιώτη Βλασσόπουλο τίμησε ο Σύλλογος Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής στην Αθήνα. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε σε κεντρικό ξενοδοχείο της Αθήνας, παρουσία εκατοντάδων Αιγυπτιωτών. Καλοσωρίζοντας τον τιμώμενο κ. Βλασσόπουλο, ο Πρόεδρος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής και Αντιπρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου κ. Νικόλας Βαδής τονίσεις χαρακτηριστικά ότι «πολλοί Αμπετειανοί διαπρέπουν μεταξύ άλλων και στο διπλωματικό σώμα, αρκετοί δε, υπηρέτησαν ή υπηρετούν ως Πρέσβεις ανά την υφήλιο. Ομως, ο κ. Βλασσόπουλος είναι ο πρώτος Αμπετειανός που διαπιστεύτηκε ως πρέσβης στην Αίγυπτο. Με ιδιαίτερη χαρά, λοιπόν, ο Σύλλογός μας κατά τη συνεδρίαση του Δ.Σ. του στις 20 Δεκεμβρίου ομόφωνα αποφάσισε να του απονείμει την τιμητική διάκριση του Συλλόγου, το θυρέο της Αμπετείου Σχολής, αναγνωρίζοντας την προσφορά του».

«Κατά την υπηρεσία του στο Κάιρο μέχρι το 2007», συνέχισε ο κ. Βαδής, «ο κ. Βλασσόπουλος στάθηκε πάντα πρωγός στο πλευρό της παροικίας, των Κοινοτήτων Καΐρου και Αλεξανδρείας, του Πατριαρχείου μας και της Μονής Σινά. Με τη μεγαλύτερη δυνατή διακριτικότητα, ώστε να μη έρθει σε δύσκολη θέση το Προξενείο, ήρθε αρωγός στα ποικίλα προβλήματα της παροικίας, επιδιώκοντας την καλύτερη δυνατή λύση. Να αναφέρουμε ως παράδειγμα, ότι σε μία περίοδο που το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδος είχε προσωρινά διακόψει τη χορηγία του στην Αμπέτειο Σχολή, κατάφερε να εξευρεθούν πόροι από άλλο υπουργείο, με αποτέλεσμα να συνεχιστεί η λειτουργία της απρόσκοπα και χωρίς κανένα πρόβλημα». Ο κ. Βαδής επεσήμανε τη συμβολή του κ. Βλασσόπουλου στη σύσφιξη και την περαιτέρω προώθηση των σχέσεων Ελλάδος Αιγύπτου. «Οφείλουμε νι υπογραμμίσουμε ότι με τη γνώση της γλώσσας, της νοοτροπίας και τις εγκάρδιες φιλικές του σχέσεις, προώθησε και υποστήριξε εξαιρετικά σημαντικές πρωτοβουλίες στον πολιτιστικό και επιχειρηματικό τομέα», υπογράμμισε ο κ. Βαδής, προσθέτοντας ότι «η δραστηριοποίηση της Τράπεζας Πειραιώς, με 40 υποκαταστήματα σήμερα στην Αίγυπτο και της αεροπορικής εταιρείας Aegean και άλλων εταιρειών, είναι δικά του επιτεύγματα. Όλη αυτή η επιχειρηματική δραστηριότητα, όπως αντιλαμβάνεσθε, έχει καθοριστική σημασία και για την παροικία, στο βαθμό που έτσι βρίσκουν προοπτική, δράμα και μέλλον οι νέοι της παροικίας». «Τον ευχαριστούμε θερμά, ευχόμαστε κάθε επιτυχία στη νέα θέση όπου εκλήθη να υπηρετήσει και με ιδιαίτερη χαρά και τιμή τού παραδίδουμε το θυρέο της Σχολής», κατέληξε ο Πρόεδρος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής. Την εκδήλωση τίμησαν με την ξεχωριστή παρουσία τους ο Πρόεδρος του Συλλόγου Αιγυπτιωτών Ελλήνων κ. Φίλιππος Κοσσένας, ο Πρόεδρος του Ναυτικού Ομίλου κ. Δημήτρης Αχιλλόπουλος, ο Πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Καΐρου κ. Μιχάλης Μπίσκος, ο Πρόεδρος του Συλλόγου Παλαιών Πολεμιστών κ. Τσιτσιρίκος, ο Επίτιμος Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου κ. Χαρίλαος Καρβέλης, ο Πρόεδρος των Παλαιών Προσκόπων Περιφέρειας Καΐρου κ. Τσιλίμης, η κα Αικατερίνη Πολίτου, εκ της Επιτροπής Μεσογειακής Συνεργασίας του ΥΠΕΞ, ο Αντιπρόεδρος Συλλόγου Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής Καΐρου κ. Αναστάσιος Ρούσος, ο εκπρόσωπος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου στην Αθήνα κ. Μάρκος Παρδάλης και πολλοί άλλοι επίσημοι.

Στη φωτογραφία ο κ. Νικόλας Βασίλης με το εκπαιδευτικό προσωπικό της Αχιλλοπούλειου Σχολής Καΐρου στα σκαλοπάτια του Ιερού Ναού των Αγίων Κονσταντίνου και Ελένης μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας.

Η ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΚΑΪΡΟΥ ΤΙΜΗΣΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΜΠΕΤ

Τη Δευτέρα 4 Φεβρουαρίου 2008, στη μνήμη των Τριών Ιεραρχών και των ευεργετών αδελφών Αμπέτ, τελέστηκε Θεία Λειτουργία, όπου προέστη ο Αρχιεπίσκοπος Φαράν, Ραϊθούς και Σινά κ. Δαμιανός.

Τη μνήμη των τριών αδελφών Αμπέτ Ραφαήλ, Ανανία και Γεωργίου τίμησε η ιστορική Αμπέτειος Σχολή την ώρα των τριών Ιεραρχών. Αντιπροσωπεία των μαθητών και των καθηγητών με επικεφαλής την Ανασθυντή της σχολής κ. Ιωάννη Σταυρόπουλο, μετέβη στη παλιά Αμπέτειο Σχολή όπου και βρίσκονται οι προτομές των Αμπέτ και κατέθεσαν στέφανο, ως ελάχιστο φόρο τιμής και ευγνωμοσύνης για όσα έπραξαν οι ευεργέτες για την εκπαίδευση των Ελλήνων του Καΐρου.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Η άνοιξις μας ήλθε
με γέλια και τραγούδια
με γεμάτες τις αγκάλες της
πολύχρωμα λουλούδια.

Ο γλυκός Μάης έφθασε
κι η φύση λουλουδίζει
και τις καρδιές η πλάση
με πόθους τις γεμίζει.

Τα όμορφα λουλούδια
γέμισαν την εξοχή
κι η φύση όλη φαίνεται
ν' απόκτησε ψυχή.

Η άνοιξις μαζί της έφερε
όλα της φύσης τα καλά
και τις δικές μας τις καρδιές
τις γέμισε χαρά.

Τα δένδρα πάλι γέμισαν
με φύλλα και καρπούς
κ' η χαρά της φύσεως έδιωξε
των καρδιών μας τους καημούς.

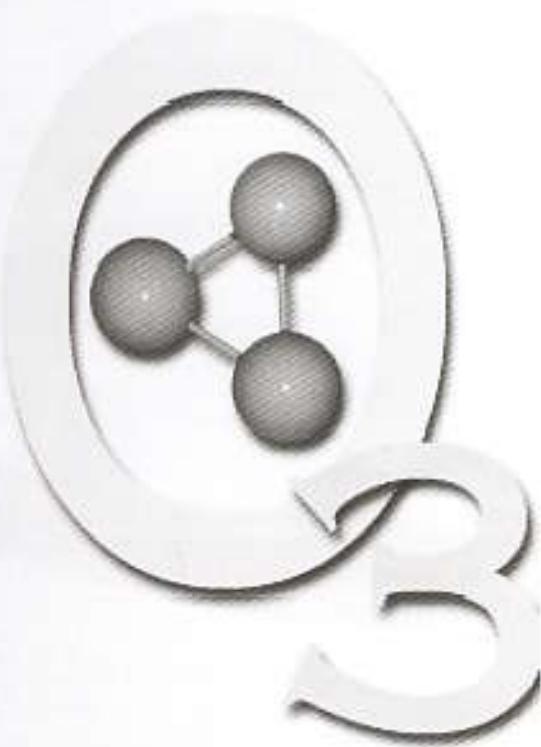
Με τον ερχομό της ανοίξεως
η πλάση ανασταίνει
κι ο άνθρωπος τις ομορφιές
να θαυμάζει δεν χορταίνει.

Ομορφιές που πόθους μας γεμίζουν
εποχή που θύμησες ξυπνούν
τα νιάτα, έρωτες φλογίζουν
και την αγάπη τους υμνούν.

Παντού στην πλάση, γύρω
φως, λουλούδια κι ευωδιές
στη φύση ανοιξιάτικη μαγεία
πόθος και γλυκά στις καρδιές

Χαρούμενη όψη, φύσεως καλλιή
άνθη, αρώματα, πουλιά, ζωής παλμοί,
ανθυγήστεον μέθη, αγάπης ζάλη
στα στήθια στεναγμοί.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΥΔΗΣ
(Απόφοιτος Αμπετείου Σχολής)

Καθημερινά ο άνθρωπος, ειδικότερα στις μοντέρνες «καθαρές» κοινότητες, βομβαρδίζεται από τρισκατομμύρια δηλητήρια, τοξίνες και ελεύθερες ριζές (-) με αποτέλεσμα ο οργανισμός μας, να μην προλαβαίνει να τα εξουδετερώνει και να τα αποβάλλει. Κι έτσι «βλέπουμε» τα δηλητήρια να συσσωρεύονται μέσα στα κύτταρα του σώματός μας των οργάνων μας, στα τοιχώματα των αγγείων μας στον εγκέφαλο και στην καρδιά μας. Οταν αυτά ξεπεράσουν το επιτρεπτό όριο έχουμε και εκδήλωση των ασθενειών, την γήρανση και τέλος τον θάνατο. Αυτά όλα τα φαινόμενα της αργής συσσώρευσης των τοξίνων και τέλος της εκφύλισης και της φθοράς, ξεκινούν από το επίπεδο του κυττάρου.

Εάν το κύτταρο μεταφορικά υποθέσουμε ότι είναι το σπίτι μας, θα είναι σαν να συσσωρεύουμε το υποπροϊόντα μας, δηλαδή τα σκουπίδια, μέσα στους χώρους που ζούμε επειδή υποθετικά οι εργάτες καθαριότητας βρίσκονται σε μόνιμη

απεργία. Φαντάζεστε το αποτέλεσμα που μπορεί να είναι. Δηλητηρίαση – ασθένειες και τέλος ασφυξία και θάνατος.

Στη φύση αυτό το ΜΕΣΟΝ που κρατάει το κύτταρο καθαρό γιατί έχει τη δύναμη και την ευθύνη για τη σωστή λειτουργία των κυττάρων και των οργανισμών είναι το ΟΞΥΓΟΝΟ. Επειδή η κοινωνία που αποτελείται από τα κύτταρα είναι ο οργανισμός, μόνο παρουσία οξυγόνου μπορεί να λειτουργεί με ορθό τρόπο, δηλαδή να κάνει σωστή κατανομή των θρεπτικών ουσιών, να μεριμνά για τις καύσεις στο επίπεδο των μιτοχονδρίων των κυττάρων, και τέλος να οξειδώνει, δηλαδή να καταστρέψει τα βλαβερά κύτταρα, των μικροβίων, τους μόκητες, τους ιούς και τα καρκινικά κύτταρα. Το οξυγόνο είναι το ισχυρότερο οξειδωτικό στοιχείο στη φύση 600 φορές ισχυρότερο από το χλώριο. Υπάρχει πάντα στη φύση και αποτελεί το 20% του ατμοσφαιρικού αέρα.

Τα φυσιολογικά κύτταρα, στην κυτταρική τους μεμβράνη που τα περιβάλλει, περιέχουν αντιοξειδωτικές ουσίες, που δεν επιτρέπουν την καταστροφή τους παρουσία οξυγόνου, δηλαδή διαθέτουν μια φυσική απίδια προστασίας έναντι των ελευθέρων ριζών και τοξίνων.

Μια συνεχής έκθεση του οργανισμού σε χώρους με καυσαέρια, όπως το κάπνισμα, με αέρα γεμάτο οξείδια αζώτου, θείου κοντά σε εργοστάσια που ρυπαίνουν την ατμόσφαιρα, κοντά σε πολυσύγχναστους δρόμους, η έκθεση σε χημικά προϊόντα και σε βαρέα μέταλλα, όπως ο μόλυβδος, ο υδράργυρος, σε ραδιενεργά υλικά όπως το ράδιο, ουράνιο, καίσιο, ραδιενεργό ιώδιο και άλλα, που προκαλούν όπως προαναφέρθηκε, την ασθένεια, την γήρανση και τέλος την καταστροφή. Οι ασθένειες των «μοντέρνων» κοινωνιών που οφείλονται σε παχυσαρκία, κακή διατροφή, συνεχή έκθεση του οργανισμού σε μολυσμένο περιβάλλον, όπως η υπερχοληστερινωμία, σαγχαρώδης διαβήτης, υπερουκαιμία, χρόνια νεφρική ανεπάρκεια,

χρόνια πνευμονοπάθεια, προκαλούν στένωση των αρτηριών και ελάττωση του παρεχόμενου αίματος και συνεπώς οξυγόνου στο επίπεδο των κυττάρων. Αυτό έχει σαν συνέπεια, την εκδήλωση δευτερογενών ασθενειών όπως ο καρκίνος, η εκφύλιση των κυττάρων του εγκεφάλου, τα εμφράγματα του μυοκαρδίου, εκφυλιστική αρθρίτιδα, αυτοάνοσα νοσήματα και άλλα. Η θεραπεία που ήδη εφαρμόζεται τα τελευταία 100 τουλάχιστον χρόνια ξεκινώντας από την τραυματολογία και την αντισηψία είναι η Οξυγονο- Οξονοθεραπεία.

Το οξυγόνο είναι η 3-Ατομική μορφή οξυγόνου. Το 3^ο ίτομο οξυγόνου προσκολλάται στο 2-Ατομικό μόριο του Οξυγόνου με έναν ασθενή δεσμό και απελευθερώνεται σε λίγη ώρα.

Στη φύση το 3-Ατομικό οξυγόνο παράγεται συνεχώς στην ιονόσφαιρα και αποτελεί προστατευτική ασπίδα γύρω από τη γη προφυλάσσοντας μας από τις πανίσχυρες υπεριώδεις ακτινοβολίες του ήλιου. Ο άνθρωπος αφενός καταστρέφοντας συστηματικά τις πλιγές οξυγόνου που παράγονται από το οξυγόνο στα πράσινα φύλλα των δένδρων, ειδικά στη δάση του Αμαζονίου της Ευρώπης και της Ασίας, αφ' επέροι με την αλόγιστη παραγωγή καυσαερίων οδηγεί στην καταστροφή της προστατευτικής ασπίδας του οξοντος που μας περιβάλλει με αποτέλεσμα την ραγδαία αύξηση του καρκίνου σε όλες τις ηλικίες. Η οξυγονο- οξονοθεραπεία εφαρμόζεται ελεγχόμενα στις περισσότερες των ασθενειών, σαν συμπληρωματική ή και εναλλακτική θεραπεία προσφέροντας πριγματική θεραπεία πολλές φορές με θεαματικά αποτελέσματα.

Το οξον σε θεραπευτικές δόσεις, οδηγεί στην αποτοξίνωση δηλαδή εξουδετέρωση των δηλητηρίων, σε καταστροφή των χοληστερινικών πλακών στα τοιχώματα των αγγείων, συνεπώς την παροχή περισσότερου οξυγονομένου αίματος στην περιφέρεια. Τα εντυπωτικότερα αποτελέσματα τα βλέπουμε στη διαβητική αγγειοπάθεια όπου η στένωση των αγγείων των κάτω άκρων, οδηγεί τελικά στη νέκρωση και τη γάγγραινα των κάτω άκρων με εκατοντάδες χιλιάδες ακρωτηριασμούς πλαγκοσμίως. Αυτά όλα τα φαινόμενα μπορούν να προληφθούν ακόμη και σε προχωρημένες καταστάσεις σέζοντας τα άκρα των ασθενών. Η οξυγονο- οξονοθεραπεία βοηθά ουσιαστικά στην αποκατάσταση μετά από εγκεφαλικά επεισόδια. Βοηθά άλλωστε και στην κακή αιμάτωση του μυοκαρδίου σε ασταθή στηθάγχη, σε προκάρδιο πόνο πριν οδηγηθεί ο ασθενής σε εγχειρηστή αρτηριακής παράκαμψης BY-PASS, όπου ενώ ο άνθρωπος μπορεί να βαδίζει μετά βίας 50-100 μέτρα και στην συνέχεια αναγκάζεται να σταματήσει από τον πόνο, μετά τη θεραπεία μπορεί να ανεβαίνει σκάλες 3-4 ορόφους χωρίς ενοχλήματα.

Ασθενείς που υποφέρουν από χρόνια έλκη κάτω άκρων που δεν κλείνουν, ή από μικροβιακές φλεγμονές, οστεομυελίτιδες καθώς και ελκώδεις κολιτίδες μπορούν χωρίς αντιβίωση να επουλωθούν.

Παρουσία οξοντος, δεν επιβιώνουν καρκινικά κύτταρα, μικρόβια, ιοί καθώς και μόκητες. Μπορούμε έτσι να καταλάβουμε το μέγεθος εφαρμογής αυτής της απλής κατά τα άλλα μορφής θεραπείας και χωρίς απόλυτα καμίας παρενέργειες.

ORTHOPAEDIC CENTER

Dr. Μιλτιάδης Ραδόπουλος - Μαρνέλλος
Χειρουργός Ορθοπεδικός - Αθλητιατρός

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΜΟΡΦΕΣ

Το 1857 κατόπιν δεινής νόσου, η οποία πλήγη των σωματικών αλγηδόνων, του είχε επιφέρει και συγνές διαλείψεις, απεβίωσε (9 Φεβρουαρίου), τα δε οστά του ανεκομίστηκαν δια της χειρός του αδελφού εις Ζάκυνθο και απετέθησαν εις το εν τη πλατεία του Αγίου Μάρκου (αργότερα μετονομασθείς Πλατεία του Ποιητού) ανεγερθέν μαυσωλείο.

Ο Σολωμός, αν και οψιμαθής εις την πατρική γλώσσα, συναντών δυσκατανίκητες φυσικές δυσχέρειες, εν τούτοις κατανόησε τους θησαυρούς της ζωντανής δημοτικής, της οποίας έγινε ένθους θιασώτης και ο πρόμαχος.

Εκ των ποιημάτων του πρωτεύει ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν, δστις θα ήτο τέλειο ποίημα, εάν ήτο απαλλαγμένος περιττού φορτίου. Επίσης οι Ελεύθεροι Πολιορκημένοι, ο Λάμπρος, ο Πορφύρας, το επίγραμμά του εις τα Ψαρά και η Φαρμακώμενη, το πασίγνωστο τραγούδι, το οποίο έγραψε επί τη αυτοκτονία της κόρης Μαρίας Παπαγεωργούπούλου, μετά την οποία συνεδέετο δι' «αγγής φιλίας» ο Σολωμός, κατά τους βιογράφους του.

Περί του βίου και των έργων του Σολωμού έγραψαν πολλοί, βιογράφοι και κριτικοί, εν οίς σπουδαιοτάτη και αναλυτική βιογραφία ο Κωστής Παλαμάς, προτασσόμενη εις την μεγάλη έκδοση των «Απάντων» του της Βιβλιοθήκης Μαρασλή.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

Μικρός προφήτης έριξε
σε Κορασιά τα μάτια
και στους κρυφούς του λογισμούς
χαρά γιομάτους είπε:
«Κι αν για τα πόδια σου, Καλή,
κι αν για την κεφαλή σου
κρίνους ο λίθος έβγανε,
χρυσό στεφάνι ο ήλιος,
δώρο δεν έχουνε για σε
και για τα μέσα πλούτος.
Ομορφος κόσμος, ηθικός,
αγγελικά πλασμένος!»

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΜΟΡΦΕΣ

Ε γθρός της Ελληνικής Προγονολατρείας ο Ανδρέας Καρκαβίτσας (1865- 1922) γεννήθηκε στα Λεχαινά της Ηλίας και πέθανε στην Αθήνα δύο μήνες μετά τη Μικρασιατική καταστροφή σε ηλικία 57 ετών. Σπούδασε γιατρός και υπηρέτησε στο πολεμικό ναυτικό. Ελάχιστοι Έλληνες έχουν διαβάσει τον «Αρχαιολόγο» το σημαντικότερο πεζογράφημά του που γράφτηκε το 1904, κατηγορήθηκε ως ανθελληνικό και αποσύρθηκε από την κυκλοφορία. Πρόκειται για το τελευταίο του μυθιστόρημα μετά τον «Ζητιάνο» και «Τα λόγια της πλώρης». Το έργο, που έχει αλληγορικό χαρακτήρα, περιγράφει τον παράλληλο βίο δύο δύο νεοελλήνων από τους οποίους ο πρώτος είναι ελληνομανής και προγονολάτρης, ενώ ο δεύτερος κατανοεί την πραγματικότητα και βασίζει τη ζωή του στις σύγχρονες συνθήκες και όχι στην ομιχλώδη αίγλη των προγόνων. Στο τραγικό τέλος του έργου ο παθιασμένος με την ελληνολατρεία πρωταγωνιστής σκοτώνεται καταπλακωμένος από ένα αρχαιού άγαλμα της Θεάς Αδένας, που προσκυνούσε καθημερινά.

Ο Καρκαβίτσας είχε πει: «Όσοι ζούμε θαυμαζόμενοι και άπραγοι κάτω από το βάρος της παλιάς μας δόξας και δεν ζητάμε να ζήσουμε υπεύθυνα και δημιουργικά τη δική μας ζωή, προκοπή ας μην περιμένουμε». Στο λογοτεχνικό έργο του Καρκαβίτσα κυριαρχεί η δημοτική γλώσσα στη μετριοπαθή της έκφραση. Η συμβολή του συγγραφέα στο δημοτικιστικό αγόνα χρονολογείται ήδη από το 1892, όταν στον πρόλογο της εκδόσης της πρωτης συλλογής δημητράτων τοποθετήθηκε υπέρ της δημοτικής.

Η πεζογραφία του κινήθηκε αρχικά στα πλαίσια της ειδυλλιακής ηθογραφίας με αρκετά λαογραφικά στοιχεία και πέρασε στιδιακά προς τον ρεαλισμό με στοιχεία κοινωνικού προβληματισμού, με σχηματικό ορόσημο τη Λαγερή (1890) και κορυφαία έκφραση τον Ζητιάνο (1897). Από τα σγύρωντα συνολικά δημητράτα του σταθμός στάθηκε η συλλογή «Τα λόγια της Πλώρης» (1899), ενώ στο τελευταίο έργο του «Ο Αρχαιολόγος» (1904) προσπάθησε να λειτουργήσει διδακτικά, προβάλλοντας τις ιδέες του για μια γόνιμη σχέση των Ελλήνων με τον αρχαιό ελληνικό πολιτισμό.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ «Η ΘΑΛΑΣΣΑ»

Ο πατέρας μου' μέρο το κύμα που τον τίλιξε δεν είχε σκοπό να με κάμει ναυτικό. Μικρού, έλεγε, μακρού, παιδί μου, από τ' αύτῳ στοιχειό! Δεν έχει πίστη, δεν έχει έλεος. Λάτρεψε την όσο θες, δόξασέ την εκείνη το σκοπό της. Μην κοιτάς που χαμογελά, που σου τάξει θησαυρούς. Αργά η γρήγορα θα σου σκάψει το λάκκο ή θα σε ρίξει πετσί και κόκκαλο, ύχρηστο στον κόσμο. Είπες θάλασσα, είπες γυναίκα το ίδιο κάνει.

Και τα έλεγε αυτά ο άνθρωπος που έφεγε τη ζωή του στο κιράβι που ο πατέρας, ο πάππος, ο προπάππος ολοι ως τη μίζα της γενιάς ξεψήχησαν στο παλαιμάρι. Μα δεν τα έλεγε μόνον αυτός, αλλά κ' οι άλλοι γέροντες του νησιού, οι απόμαχοι των αρμενών τέρα και οι γεωτεροί, που είχαν ακόμη τους κύλους στα χέρια, όταν

κάθιζαν στον κιρένε νια ρουφήζουν τον ναργιλέ, κουνούσαν το κεφάλι κια στενάζοντας έλεγμα: Η θάλασσα δεν έχει πια φωνή. Ας είχα ένα κλήμα στη στεριά και μαύρη πέτρα να ρίξω πίσω μου. Η αλήθεια είναι πως πολλοί τους όχι κλήμα, αλλά νησί ολάκερο μπορούσαν ν' αποκτήσουν με τα χρήματά τους. Μα όλα τα έριχναν στη θάλασσα. Παράβγαιναν ποιός να χτίσει μεγαλύτερο καράβι ποιός να πρωτογίνει καπετάνιος. Και για που άκουγα σιγά σιγά τα λόγια τους και τα έβλεπα τόσο ασύμφωνα με τα έργα τους δε μπορούσα να λίστω το μυστήριο. Κάτι, έλεγα, θεϊκό ερχόταν και έσερνε δύλες εκείνες τις ψυχές και τις γκρέμιζε άβουλες στη πέλαγα, όπως ο τρελλοβοριάς τα στειρολίθαρα. Άλλα το ίδιο κάτι μέσπρεωνε και μένα εκεί. Από μικρός την αγαπούσα τη θάλασσα. Τα πρότα

μου βήματα να ειπείς, στο νερό τα έκαμα. Το πρώτο μου παιχνίδι ήταν ένα κουτί από λουμίνια μ'ένα ξυλάκι στη μέση για κατάρτι, με δύο κλωστές για παλαμάρια, ένα φύλλο χαρτί για πανάκι και με την πύρινη φαντασία μου που έκανε μπάρκο τρικούβερτο. Πήγα και το έριξα στη θάλασσα με καρδιοχτύπι. Αν θέλεις ήμουν κια γι'εκεί μέσα. Μόλις όμως το απίθωσα και βούλιαξε στον πάτο. Μα δεν άργησα να κάμω άλλο μεγαλύτερο από σανίδια. Ο ταρσανάς για τούτο ήταν στο λιμανάκι του Αη Νικόλα. Το έριξα στη θάλασσα και τ'ακολούθησα κολυμπώντας ως την εμπατή του λιμανιού που το πήρε το ρέμα μακριά. Αργότερα έγινα πρώτος στο κουπί, στο κολύμπι πρώτος τα λέπια μου έλειπαν.

Μωρέ γειά σου, και σι θα μις ντροπάσεις όλους! Έλεγαν οι γερονάύτες, όταν μ'έβλεπαν να τσαλαβούστω στα δέλφινιας.

Εγώ καμάρωνα και πίστευα να δείξω προφητικά τα λόγια τους. Τα βιβλία (πήγαινα στο Σχολαρχείο θυμούμαι), τα έκλειστα για πάντι. Τίποτε δεν έβρισκα μέσα να συμφωνεί με τον πόθο μου. Ενώ εκείνα που είχα γύρω μου, ψυχωμένη κι άψυχη μου έλεγαν μύρια. Οι ναύτες με τα ηλιοκαμένη τους πρόσωπα κα τα φανταχτέρα τους ρούχα, οι γέροντες με τα διηγήματά τους τα έβλα με τη χτυπητή κορμοστασιά, οι λογερές με τα τραγουδιά τους: Όμορφος πων να ο γεμιτζής, όταν βραχεί κι αλλάξαι και βάλει τ'ασπρα ρούχα των και στα τιμόνι κάτσαι. Το άκοινι από την κούνια μουν κι έλεγα πως ήταν φωνή του γησιού μας, που παρακινούσε τους άντρες στη θαλασσινή ζωή. Έλεγα πότε και για να γίνω γεμιτζής και αν κάτσω θαλασσοφρέμενος στο τιμόνι. Θα γινόμουν όμορφος τότε, παλίκαρος σωπτός θα με καμάρωνε το νησί. Θα με αγαπούσαν τα κορίτσια! Ναι την αγαπούσα τη θάλασσα! Την έβλεπα να απλώνεται απ'τ'ακρωτήρι ως πέρα, πέρα μακριά, να χάνεται στα ουρανοθέμελα σταν ζαφειρένια πλάκα στρωτή, βουβή κι πάσχιζα να μάθω το μυστικό της. Την έβλεπα, οργισμένη άλλοτε, να δδέρνει τους αφρούς τ'ακρογιάλι, να καβαλικείται τα χάλαρα, να σκαλώγει στις σπηλιές, να βροντά και να ηχάει λες κια ξητούσε νι φτύσει στην καρδιά της Γης για να σβύσει τις φωτιές της. Κι έτρεχα μεθυσμένος να παιξω μαζί της, νι τη θυμόσιω, να την αναγκάσω να με κυνηγήσει, να νικώσω τον αφρό της απάνω μου, όπως πειριέσουμε αλυσοδεμένα τη γηριάμια. Και όταν έβλεπα καράβι να σηκώνει την άγκυρα, να βγαίνει από το λιμάνι και ν'αρμενίζει στα ανοιχτά όταν άκουγει τις φωνές των νικιών που γύριζαν τον αργάτη και τα κατιβοδιώματα των γινητιών, η ψυχή μου πετούσε θλιβερό πουλάκι απάνω του. Τα σταχτόμαρα πανιά, τα ολοφούσκωτι τα σχοινιά τα κοντυλογραμμένα τα πόρολα που άφηναν φωτεινή γραμμή ψηλά μ'έκριζαν να πάω μαζί τους, μου έταξαν άλλους

τόπους, ανθρώπους άλλους, πλούτη, χαρές, φιλιά. Και νυχτοήμερα η ψυχή μου κατάντησε άλλον πόθο να μην έχει πικρό χαμπέρι στο νησί και ο πνιγμός πλάκωνε τις ψυχές όλων και χυνόταν βουβή η θλίψη από τα ζαρωμένα μέτωπα ως τ'άψυχα λιθάρια της ακρογιαλιάς όταν έβλεπα τα ορφανόπαιδια στους δρόμους και τις γυναικες

μαυροφόρες, απαρηγόρητες τις αρραβωνιαστικές, όταν άκουσα να διηγούνται νιαγοί το μαρτύριο τους, πείσμα μ'έπιανε που δεν ήμουν κια γι'εκεί μέσα πείσμα και σύγκρου μαζί.

Δεν κρατήθηκα περισσότερο. Έλειπε ο πατέρας με τη σκούνα στο ταξίδι. Μίσευε και ο καπετάν Καλιγέρης ο θείος μου για τη Μαύρη Θάλασσα. Του έπειτα στο λαμπό των παρακάλεσε κι η μάνα μου από φόβο μην αρρωστήσω με πήρε μαζί του. Θα σε πάρω, μου λέει, μα θα δουλέψεις το καράβι θέλει δουλειά. Δεν είναι ψαρότρατα νάχεις φαι κια ύπνο.

Τον φοβόμουν πάντα το θείο μου. Ήταν άγριος και κακός σε μένα, όπως και στους ναύτες του. Κάλλιο σκλάβος στ'Αλιτζέρι – πάρα με τον Καλιγέρη, έλεγαν για να δείξουν την απονία του. Ο, τι πιστό παλιοκρέατο, μουχλιασμένος μπακαλάος, υλεύρι πικρό, σκουλικιασμένη γαλέτα, τυρί-τεμπεσύρι στην αποθήκη του Καλιγέρη βρισκότανε. Κι ο λόγος του πάντα προσταγή, άγριοβλαστήμια, κι βρισιδί. Μόνον απελπισμένοι πήγαιναν στη δουλεψή του. Μα ο μαγνήτης που έσερνε την ψυχή μου έκανε νε τα λησμονήσω όλα. Να πατήσω μια αστην κουβέρτα, έλεγα και δουλειά δση θες. Άληθινά ρίχτηκα στη δουλειά με τα μούτρα. Έκαμι παυχιδί τις ανεμόσκαλες. Όσο ψηλότερα η δουλειά, τόσο πρόθυμος εγώ. Μπορεί ο θείος μου να ήθελε να παιδευτώ από την αρχή για να μετανιώσω. Από την πλύση της κουβέρτας στο ξύσιμο, από το ράψιμο των πανιών στων σχοινιών το πλέξιμο, από το λύσιμο των αρμένων στο δέσιμο. Τώρα στην τρόμα, τώρα στον αργάτη, ωδριτικα-ξεφόρτωμα, καλοφάτισμα, χρωμάτισμα πρώτος εγώ. Πρώτος; πρώτος τι μ'έμελλε; μου έφευγε πως ανέβαινα ψηλά στη σταύρωση κι έβλεπα κάτω τη θάλασσα να σχίζεται και να κινούδρομει υποτασχτική μου. Τον άλλο κόσμο, τους στεριανούς με θλίψη τους έβλεπα. Ψε! έλεγα με περιφρόνηση. Ζούνε τάχα κι εκείνοι!....

Απάνω στο μεθύσιο ακούω τη φωνή του καπετάνιου να βροντά δίπλα μου.

Μάινα πανιά!... μάινα κα στίγγα πανιά!... Τρόμαξα κι τρέγω πίσω στους φλόκους κοντά και για. Σκαρφαλώνουν στις σταυρώσεις, απάνω και για. Σε πέντε λεπτά το μπάρκο έμεινε ξυλάρμενο. Μα ο καπετάνιος δεν έπαιε να φωνάζει, να βρίζει και να βλαστημά. Τον κοιτάζω, ανάθεμα κι κατάλαβα τι έλεγε.

Η συνέχεια στη σελίδα 41